

ศิลปะรัก คนรัก ออกแบบ

撩表心意 1

|

撩表心意 1

ดีไซน์รักคุณนักร้องแบบ 1

红九

หงจิว

|

นางฟ้าปีกเขี้ยว แปล

กู่เมี่ยวอวีพาเช่าหย่วนไปยังร้านปิ้งย่างร้านหนึ่ง

"นี่คือร้านที่ฉันกับเพื่อนมักจะมาดับทุกข์กัน เธอเป็นทั้งเพื่อนสนิทและเพื่อนดื่มเหล้า" เธอเล่าให้เช่าหย่วนฟัง "เนื้อแกะร้านนี้มาจากทุ่งหญ้าในมองโกเลีย เนื้อนุ่มจนกินแล้ว รู้สึกผิดเลยล่ะ"

พอเนื้อแกะย่างเสียบไม้มาเสิร์ฟกู่เมี่ยวอวีก็พนมมือไหว้พวกมัน "ขอโทษนะ เจ้าแกะน้อย ฉันจะกินแกอีกแล้วนะ!"

เช่าหย่วนนั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม มองเธอก็กลืนน้ำลายพลางขอโทษเจ้าแกะน้อย ในใจนั้นจากใจจริง เขารู้สึกว่าท่าทางของเธอนั้นช่างดูเด๋อๆและน่าขำสิ้นดี

เหมือนสาวน้อยเลย

เขาหลุบตาลง ใช้ขยับตาที่ยาวเหมือนแปรงปิดบดบังสายตา น่าแปลก วันนี้ เธอดูอบอุ่น พอเขามองเธอนานเข้าก็รู้สึกตัวเองอบอุ่นตามไปด้วย

คำนำ

นักอ่านหลายๆ ท่านอาจเคยมีไอดอลในดวงใจเป็นบุคคลตัวอย่าง เป็นกำลังใจ หรือเป็นแรงบันดาลใจที่ทำให้ตัวเองพยายามและมุ่งมั่นทำบางสิ่งบางอย่างจนสำเร็จ ไม่ว่าจะเป็นการเรียน การทำงาน รวมไปถึงการใช้ชีวิตทั่วไป

'กู๋เมี่ยวอวี่' หญิงสาวผู้มองโลกในแง่ดีจากเรื่อง 'ติ๋ไซน์รักคุณน้าออกแบบ' ก็เป็นหนึ่งในนั้น เธอเริ่มต้นจากบ้านเกิดเมืองนอนมาทำงานเป็นอินทีเรียที่ปักกิ่งตามความฝัน โดยมี 'เถาชิงอวี่' อินทีเรียหนุ่มรูปหล่อชื่อดังผู้กวาดรางวัลมานับไม่ถ้วนเป็นแรงบันดาลใจ ด้วยหวังว่าสักวันหนึ่งเธอจะได้เป็นสุดยอดอินทีเรียที่มีฝีมือเป็นที่ยอมรับ และมีโอกาสได้ร่วมงานกับไอดอลในดวงใจเช่นเขา

แต่วงการอินทีเรียไหนเลยจะราบเรียบและสวยหรูขนาดนั้น นอกจากเพื่อนร่วมงานแย่ๆ ที่คอยเอาแต่แทงข้างหลังกันราวกับฆาตกรเลือดเย็น ยังมีลูกค้าที่ก่อปัญหาให้ไม่เว้นแต่ละวัน รวมทั้งเจ้านายที่สนใจเพียงผลประโยชน์ แถมยังมีนักศึกษาฝึกงานอย่างไ้ลู่กว้าวตัวสูงโย่ง 'เซ้าหยวน' ผู้แสนเย่อหยิ่งและเย็นชาแต่ฉลาดเป็นกรดคอยพูดจาขี้แวนกวนประสาทอยู่ใกล้ๆ และเด็กหนุ่มคนนี้ก็มาพร้อมกับความลับบางอย่างที่ซ่อนอยู่เบื้องหลัง

อุปสรรคเหล่านี้จะทำให้อินทีเรียตัวน้อยอย่างเธอมีโอกาสเจิดจรัสและได้ร่วมงานกับไอดอลในดวงใจอย่างที่ใฝ่ฝันหรือไม่ With Love ขอเชิญนักอ่านทุกท่านมาร่วมลุ้นและก้าวเข้าสู่วงการอินทีเรียไปพร้อมกับเธอกันค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำ ตัวละคร

- กุ่มีวอวี่ อินทีเรียของบริษัทรับตกแต่งภายในลีสิง อายุยี่สิบสี่ปี หน้า
อ่อนกว่าวัย ชอบท่องคำคมเพื่อให้กำลังใจตัวเอง มองโลก
ในแง่ดี ดูอ่อนต่อโลก ไม่ทันคน แต่ความจริงแล้วเป็นคน
เฉลียวฉลาด เข้มแข็ง มีปณิธาน และชอบช่วยเหลือคนอื่น
- เซ้าหย่วน นักศึกษาชั้นปีที่สี่คณะบริหารธุรกิจ เอกการเงิน อายุยี่สิบเอ็ดปี
เพื่อน ๆ มักเรียกว่า 'คุณชายเซ้า' ทางบ้านมีฐานะร่ำรวย
ชอบทำตัวหยิ่งยโสและเย็นชา เฉลียวฉลาด มีหัวทางธุรกิจ
วางแผนเก่ง เข้ามาฝึกงานที่ลีสิงด้วยจุดประสงค์บางอย่าง
- เถาชิงอวี่ อินทีเรียหนุ่มมือรางวัลชื่อดัง อายุสามสิบปี เป็นผู้ก่อตั้ง
อินทีเรียสตูดิโอชิงอวี่ซึ่งออกแบบแต่งานระดับหรูหรา หน้าตา
หล่อเหลา ทำงานเก่ง เป็นไอดอลของอินทีเรียมือใหม่ รวมทั้ง
กุ่มีวอวี่
- ฉูเซียนเหมียว เพื่อนสนิทที่เติบโตมากับกุ่มีวอวี่ ทำงานอยู่ที่สำนักงาน
ทนายความ เป็นทนายความด้านการลงทุน มีนิสัยแข็งนอก
อ่อนใน มั่นใจในตัวเอง ปากร้าย ขี้โมโห รักเพื่อนมาก
คอยให้กำลังใจกุ่มีวอวี่อยู่เสมอ
- ถูเสี่ยวหลง อินทีเรียมือหนึ่งของลีสิง ทำงานเก่ง มีผลงานเป็นอันดับหนึ่ง
ของบริษัท ชอบแหย่ลูกค้ากับกุ่มีวอวี่ ภายนอกเป็นคนยิ้มแย้ม
อัธยาศัยดี แต่ความจริงแล้วชอบดูถูกคนอื่น เจ้าเล่ห์ และ
คอยหาผลประโยชน์ใส่ตนเอง

บทที่ 1

นักศึกษาชายจอมหยิ่ง

สายลมหนาวช่วงเดือนพฤศจิกายนพัดโชยมา กุเมียววี่สัมผัสได้ถึง
พระหัตถ์ของพระเจ้ายืนมาดั่งทั้งผมเธอขึ้นสู่ฟ้า

เธอพยายามยกแขนขึ้นกำบังศีรษะเพื่อรักษาดังโกะของตัวเองไม่ให้
ยุ่งเหยิง นั่นคือผลงานชิ้นเลิศที่เธอใช้เวลาสองกระจกแล้วม้วนถึงสองชั่วโมง
ชีวิตที่ผ่านมาเธอไม่เคยตั้งอกตั้งใจแต่งตัวพิถีพิถันเช่นนี้มาก่อนเลย

เมื่อหญิงสาวเดินเลี้ยวพ้นทิศทางลม ในที่สุดสายลมก็เบาบางลง
กุเมียววี่รีบหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาตรวจสอบสภาพตนเองผ่านหน้าจอ
แล้วเช็กดูว่าเธอถูกลมพัดจนกลายเป็นเหมยเซาเฟิง* หรือเปล่า แต่พอ
จ้องมองดูเธอกลับรู้สึกเซอร์ไพรส์เล็กน้อย เพราะสายลมที่โชยพัดเอา
ปอยผมเธอออกมากลับชวนให้ดังโกะน่ารักน่าเอ็นดูขึ้นมาบ้าง

นึกไม่ถึงว่าจะดูดีเหมือนกันนะ

...เมื่อคนเรายิ้มให้กับชีวิต เรื่องเซอร์ไพรส์ก็มักจะอยู่รอบตัวเรา
จริงๆ ด้วย

พอกุเมียววี่ตื่นเต้นดีใจ ก็เกือบจะเลี้ยวกลับไปยังทิศทางลมอีกครั้ง

* เหมยเซาเฟิง คือตัวละครในนวนิยายเรื่อง 'มังกรหยก' ซึ่งประพันธ์โดยกิมย้ง หรือจินยง นักเขียนนวนิยายกำลังภายใน
ที่ได้รับความนิยม เหมยเซาเฟิงเป็นหนึ่งในยอดฝีมือ วรยุทธ์สูงส่ง มีฉายาว่า 'ศพเหล็ก'

พอดูเวลา แม้ว่าเวลายังคงเหลือเฟือ แต่ก็ไม่พอที่จะปล่อยให้เธอทำตัวอืดอาดยืดเยื้อได้ หญิงสาวจึงตัดสินใจเดินเข้าไปในมหาวิทยาลัยอันเลื่องชื่อชั้นเทพละแวกอุ้งเต่าไขว่ทันที

วันนี้มีงานเวิร์กช็อปการออกแบบด้านการตกแต่งภายในซึ่งจัดขึ้นในหอประชุมแห่งหนึ่งในมหาวิทยาลัยนี้ หนึ่งในอินทรีเรียที่จะมาแบ่งปันประสบการณ์ในงานนี้คือเถาชิงอวี

เขาเป็นชายหนุ่มที่กุ่มีเมียววีหลงไหลได้ปลื้มมาเกือบสามปี

พอกูเมียววีเรียนจบเอกมัณฑนศิลป์จากมหาวิทยาลัย เธอก็ตัดสินใจมุ่งหน้ามายังกรุงปักกิ่งอย่างแน่วแน่เพราะชายหนุ่มผู้นี้ หญิงสาวยอมละทิ้งบ้านเกิดมาแสวงหาโอกาสในเมืองหลวง และเข้าห้องชุดร่วมกับจู่เซียนเหมี่ยว ซึ่งเป็นเพื่อนที่คบกันมาตั้งแต่เด็ก หลังจากจู่เซียนเหมี่ยวเรียนจบคณะนิติศาสตร์จากมหาวิทยาลัยเลื่องชื่อแถวอุ้งเต่าไขว่แล้วก็อยู่ทำงานต่อในเมืองหลวงแห่งนี้เช่นกัน

หลังจากกุ่มีเมียววีฝ่าฟันอุปสรรคมาเกือบสามปี ในที่สุดเธอก็หลุดพ้นจากตำแหน่งผู้ช่วยอินทรีเรียสักที

นับตั้งแต่เธอมาถึงกรุงปักกิ่ง วันนี้เป็นวันแรกที่ได้ก้าวเข้ามาในมหาวิทยาลัยชื่อดังแถวอุ้งเต่าไขว่แห่งนี้ ทำให้เธอรู้สึกเคารพเลื่อมใสยิ่งนัก

หลังจากก้าวเข้ามา ความคิดแรกของเธอก็ถึงลมจะแรงสักแค่ไหนก็ไม่ยิ่งใหญ่เท่ามหาวิทยาลัยแห่งนี้

หญิงสาวเดินมาตั้งนานท่าเหมือนยังเดินไม่ถึงสักที เมื่อหันหลังกลับไปก็มองไม่เห็นทางเดินที่ผ่านมา ครั้นมองไปเบื้องหน้าก็ไม่เห็นหนทางที่จะก้าวต่อไป พอเดินไปข้างหน้าก้าวหนึ่ง ความมั่นใจก็ถดถอยลงไปที่ละนิด

...คุณักศึกษาในมหาวิทยาลัยแห่งนี้สิ ระหว่างพวกเขาเดินจากฝั่งตะวันออกไปยังฝั่งตะวันตกไม่แวะเข้าห้องน้ำกลางทางกันเลยสักคน น้ำที่สะสมไว้ในร่างกายจะทำให้คนเราเป็นโรคเบาหวานได้

...คุณักศึกษาชายหญิงในมหาวิทยาลัยแห่งนี้สิ ไม่ว่าจะเลือกคนไหน

ล้วนเป็นเด็กหัวกะทิด้วยกันทั้งนั้น

พอลองมองมาที่ตัวเธอเอง...

เธอเรียนจบจากมหาวิทยาลัยชั้นสองในเมืองระดับสาม เป็นเพียงแคเด็กไม่เอาไหนคนหนึ่งเท่านั้น

กูเมียววี่สะบัดผมอย่างเศร้าใจ เลิกคิดเสียเถอะ ถ้ายังมัวคิดต่อไปฉันคงไม่อาจยิ้มให้กับชีวิตได้

เดิมทีวันนี้ฉันเขียนเหมี่ยวจะมางานแซร์ประสบการณ์เป็นเพื่อนเธอเพื่อให้กำลังใจ ในเมื่ออีกฝ่ายเป็นถึงนักศึกษาดิเอนที่จบคณะนิติศาสตร์จากมหาวิทยาลัยแห่งนี้ก็นับว่าเป็นเจ้าถิ่น คู่แข่งกับสมาคมมหาวิทยาลัยเป็นอย่างดี แต่หลังจากได้รับโทรศัพท์แต่เช้าตรู่ ฉันเขียนเหมี่ยว ทนายความตัวน้อยก็ถูกไ้สารเลวตัวแทนฝ่ายการลงทุนหลักทรัพย์ที่เป็นพาร์ตเนอร์ของบริษัทเรียกตัวไปทำโอที

'ต้องทำโอทีในวันหยุดด้วย จะให้ฉันตายให้ได้เลยไซ้ไหมเนี่ย ฉันโมโหจะตายอยู่แล้วนะ! มีตอยู่ไหน เธอเอามาให้ฉันหน่อย ฉันจะไปสับไ้สารเลวนั่นที่เรียกฉันไปทำโอที!' ฉันเขียนเหมี่ยวออกจากห้องไปพร้อมรังสีอำมหิต

กูเมียววี่จึงต้องคลำทางเข้าไปในละแวกอยู่ตัวคนเดียว
ทันใดนั้นจู่ๆ โทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น คนที่โทรมาคือฉันเขียนเหมี่ยว

"ฮัลโหล?" กูเมียววี่รับสายอย่างไม่ค่อยสบอารมณ์ "ฉันขอถามหน่อยมหาวิทยาลัยเธอจะสร้างให้มันใหญ่โตไปทำไมกัน"

ฉันเขียนเหมี่ยวร้องทีเสียงเย็นปนเสียงหัวเราะดังมาตามสาย "อาจเป็นเพราะอยากให้เธอเหนื่อยจนตายไปเลยละมั้ง" เธอหยุดชะงักไปชั่วครู่พยายามปรับน้ำเสียงแล้วเอ่ยอีก "อีกเตี้ยฉันจะส่งที่อยู่หอพักนักศึกษาชายไปให้เธอ เธอรีบไปเลยนะ ฉันสั่งรุ่นน้องที่สนิทกันไว้แล้วจะให้เขาช่วยพาเธอไปหอประชุม จะได้ช่วยเธอเซฟเวลาเผื่อหลงทาง" เธอหยุดชะงักอีกครั้งก่อนจะเอ่ยเสริมเรื่องสำคัญ "รุ่นน้องของฉันบอกว่าเขาเอาของฝากจากบ้านมาให้ฉันด้วย ถ้าเอามาตุนน้ำแกงจะอร่อยมาก ตอนที่พวกเธอสองคน

เจอกันก็ช่วยเอาของฝากกลับมาให้ฉันด้วยนะ แล้วคืนนี้ก็ช่วยตุนน้ำแกง บำรุงร่างกายให้ฉันด้วยล่ะ วันหยุดสุดสัปดาห์แท้ๆ ยังต้องมาทำโอทีอีก โคตรเหนื่อยเลย"

"...ฉู่เขียนเหมียว หลายปีมานี้หน้าเธอหนาขึ้นเรื่อยๆ เลยนะ!"

เธอเพิ่งซึ่งใจในประโยคแรกของเพื่อนสาว แต่ทันใดนั้นมันก็ดับมอดลง เมื่ออีกฝ่ายเอ่ยถึงภารกิจในการช่วยนำของฝากกลับมา

หลังจากวางสาย ฉู่เขียนเหมียวก็ส่งที่อยู่หอพักของรุ่นน้องพร้อมกับ เบอร์โทรศัพท์มือถือมาทางข้อความ

กู่เหมียววีเดินไปยังหอพักของรุ่นน้องพลางถือโทรศัพท์ไว้ หญิงสาว ส่งข้อความไปบอกเขาว่าคนที่จะมาเอาของฝากมาถึงแล้ว ให้เขาลงมาได้เลย

รุ่นน้องโทรกลับมาหาเธอทันที น้ำเสียงขอโทษขอโพยเป็นการใหญ่ "พี่เหมียววีใช่ไหมครับ ต้องขอโทษด้วยจริงๆ! พี่รอผมอีกแป๊บหนึ่งได้ไหม ผมกำลังถกเรื่องโปรเจกต์จบกับอาจารย์อยู่ ใกล้เคียงเสร็จแล้วครับ! อีกเดียว ผมจะพาพี่ไปหอประชุมนะครับ!"

กู่เหมียววีตอบกลับไป "รุ่นน้องจะ ถ้านายไม่ว่างก็ทำธุระของนาย ไปเถอะ ฉันไปหอประชุมเองได้ไม่มีปัญหา"

รุ่นน้องตะโกนโวยวายกลับมาทันที "อย่านะครับ! เรื่องที่รุ่นพี่ฉู่ฝากฝัง ผมมา ถ้าผมดูแลพี่ไม่ได้ รุ่นพี่จะฆ่าผมเอานะครับ! พี่เหมียววี ขออึ้งล่ะครับ รอผมอีกแป๊บหนึ่งนะ กรุณาให้ผมพาพี่ไปเถอะนะครับ ถ้าพี่รู้สึกหนาว ข้างหอพักมีร้านกาแฟอยู่ร้านหนึ่ง พี่เดินเลี้ยวซ้าย เลี้ยวขวา แล้วก็เลี้ยวซ้าย และเลี้ยวขวาอีกรอบ พี่ไปรอผมอยู่ในนั้นก็ได้นะครับ"

หลังจากกู่เหมียววีฟังเส้นทางเดินไปยังร้านกาแฟก็ตัดสินใจที่จะไม่ไป เธอขออออยู่หน้าหอพักก็แล้วกัน

เลี้ยวซ้าย เลี้ยวขวา แล้วก็เลี้ยวซ้ายและเลี้ยวขวาอีกรอบก็กลับมายัง จุดเดิมไม่ใช่หรอ ฮ่าๆๆ

ก่อนที่กู่เหมียววีจะออกจากห้องเพื่อมาร่วมฟังงานแฮร์รี่ประสบการณ์

ในวันนี้ เธอก็ปลุกความรักสวยรักงามทั้งหมดที่มีตลอดยี่สิบสี่ปีครั้งขึ้นมา และตั้งใจแต่งตัวอย่างพิถีพิถันที่สุด

เธอสวมเสื้อกันหนาวขนแกะสีชมพู ขาเรียวยาวสองข้างโผล่พ้นชายเสื้อลงมา หญิงสาวสวมรองเท้าส้นเตี้ย นี่เป็นครั้งแรกในฤดูหนาวยี่สิบสี่ครั้งที่ผ่านมาที่เธอไม่เคยอมใส่รองเท้าเพียงเพื่อให้ขาดูเรียวยาวน่ามองยิ่งขึ้น

เธอใช้เวลาผอมดั่งโกะถึงสองชั่วโมง แต่งหน้าอ่อนๆ อย่างตั้งอกตั้งใจ พยายามอย่างยิ่งที่จะทาลิปสติกให้ดูออกชมพูแวววาว

หลังจากแต่งตัวเสร็จเรียบร้อย เมื่อมองดูสภาพตนเอง นอกจากจะรู้สึกชื่นตาชื่นใจแล้ว เธอยังดูเหมือนนักศึกษาอยู่เหนือด้วย ไม่เหมือนคนที่ออกสู่สังคมและทำงานมาเกือบสามปีแล้วสักนิด

นักศึกษาชายกลุ่มหนึ่งเดินออกมาจากหอพักพลางตะโกนโหวกเหวกหนึ่งในนั้นทั้งกระป๋องลงบนพื้นดังแกร้ง กูเมียววี่จึงเหลียวมองตามเสียงนั้นไป

ครั้นพวกนักศึกษาชายเห็นเธอมองมา สองคนในนั้นก็ชะงักงันหน้าซุบซิบหัวเราะกัน

ขณะที่พวกเขากำลังจะเดินผ่านกูเมียววี่ไปก็อดไม่ได้ที่จะเหลียวมามองหน้าเธอถึงสองครั้ง หนึ่งในนั้นใจกล้าจึงพูดจาจีบเธอ

"เพื่อนนักศึกษา เธอมาหาใครหรือ จะให้ฉันช่วยอะไรไหม จริงสิ เธอเรียนคณะอะไร ขอเบอร์ได้หรือเปล่า"

ขณะที่กูเมียววี่ถูกเด็กหนุ่มจีบ เธอก็ตัดสินใจในทันทีว่าต่อไปฉันจะผอมดั่งโกะอย่างนี้ไปตลอดเลยแล้วกัน เพื่อจะดึงดูดโชคเรื่องความรักจากนักศึกษาชายมาได้บ้าง

จู่ๆ กูเมียววี่ก็ถูกจีบโดยไม่ทันตั้งตัว เธอยังไม่ทันตอบกลับไป นักศึกษาชายคนนั้นก็ถูกพวกเพื่อนของเขาลากตัวไปแล้ว

"คุณชายเข่าออกมาแล้ว ยังกล้าเอะอะอยู่อีก รีบไปกันเถอะ!"

ก่อนที่จะพวกเขาจะจากไปยังเหลียวมามองกูเมียววี่พลางหัวเราะคิกคัก
คุณชาย?

กุ่มีวอวีมองอย่างอึ้งๆ

นักศึกษาชายคนหนึ่งกำลังเดินออกมาจากหอพัก เป็นนักศึกษาชายรูปร่างสูง หน้าตาหล่อตีเหมือนกัน

เมื่อเขาเดินพ้นประตูหอพักออกมาแล้วมองมาทางกุ่มีวอวี ก็เดินตรงมาที่เธอทันที แล้วยืนนิ่งอยู่ตรงหน้าหญิงสาว

กุ่มีวอวีเงยหน้ามองเด็กหนุ่มที่ยืนอยู่เบื้องหน้า

เด็กหนุ่มคนนี้สูงมากจริงๆ คงเลยหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตรแน่ เขาสวมแว่นตารอบสีดำ สวมเสื้อไหมพรมคอกลมสีดำ เผยให้เห็นปกเสื้อสีขาว ดูเหมือนจะกลัดกระดุมทุกเม็ดจนแน่น ปกปิดมิติขิดเสียดจนกระตุ้นให้คนเกิดความอยากรู้อยากเห็น เป็นตัวอย่างของคนที่มีความเคร่งครัดในตัวเอง

กุ่มีวอวีอดคิดไม่ได้ว่าเป็นเด็กหนุ่มนี้จริงๆ นะ ใส่อะไรก็ดูหล่อไปหมด

นักศึกษาชายคนนี้ก็หันหน้าลงมองเธอ หลังจากพิจารณาการแต่งตัวแต่งหน้าที่พิถีพิถันของเธอแล้วก็ขมวดคิ้ว จู่ๆ ก็เอ่ยปาก

"เพื่อนนักศึกษา"

น้ำเสียงนั้นน่าดึงดูดใจเหลือเกิน คล้ายลำโพงเสียงต่ำ กุ่มีวอวีใจลอยไปหนึ่งวินาทีแล้วกวาดตามองไปโดยรอบ ไม่มีคนอื่นอยู่แถวนั้นเลย ดังนั้นเขาคงกำลังพูดอยู่กับเธอจริงๆ สិនะ

"เธอคือคนที่ส่งข้อความมาหาฉันกลางดึกตลอดเลยใช่ไหม"

เจ้าลำโพงเสียงต่ำเอ่ยปากอีก จากนั้นก็ถอดแว่นตาออก จ้องมองกุ่มีวอวีโดยไม่มีอะไรมาขวางกั้น

กุ่มีวอวีใจลอยไปกับขนตาที่ยาวและหนาเป็นแพอยู่หนึ่งวินาที เมื่อขนตางามเช่นนี้อยู่บนดวงตาของเด็กหนุ่ม หญิงสาวที่ไหนจะไปมีเหตุผลได้ล่ะ

"ที่ฉันนัดเธอออกมาก็เพราะอยากคุยกับเธอให้รู้เรื่อง ขอโทษด้วยนะเธอ..." ขนตาของเด็กหนุ่มไหว่น้อยๆ พิจารณารูปร่างหน้าตาของกุ่มีวอวี

สักครู่ "อืม...เธอก็หน้าตาสวยดี แต่ฉันยังไม่อยากคบใคร เพราะฉะนั้นขอร้องละ ต่อไปอย่าส่งข้อความมาหาฉันในเวลากลางดึกอีก เธอทำอย่างนี้มีรบกวนฉันและรุ่มเมตมากนะ"

เมื่อกู่เมี่ยววี่ฟังมาถึงตรงนี้ก็ตกตะลึงไปเล็กน้อย

"เพื่อนนักศึกษา...ฉันคิดว่านาย...จำคนผิดแล้วละมัง" กู่เมี่ยววี่เอ่ยถึงความเป็นไปได้อย่างอารมณ์ดี

นักศึกษาชายเบะปาก ทำหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม

"ถ้าพูดแบบนี้แล้วช่วยให้เธอหาทางลงได้ งั้นคิดซะว่าฉันจำคนผิดก็แล้วกัน"

ช่วงขณะนั้นกู่เมี่ยววี่เริ่มจะเกิดโทสะ ความหยิ่งยโสอันแรงกล้าพุ่งเข้าใส่หน้าเธอ ชวนให้อยากจะไปซื้อไม้ดันทันผักเสียจริง

กู่เมี่ยววี่พยายามท่องอยู่ในใจว่าผู้ใหญ่มิได้ทะเลาะกับเด็กสี่ที่ยังเรียนไม่จบ เธอค่อนข้างกลัวพลางหันหลังไล่ แล้วเดินก้าวยาวๆ เลี้ยวไปด้านข้าง จากนั้นก็ได้ยินเสียงฝีเท้าของ 'เด็กหนุ่มจอมหยิ่ง' เดินกลับปทางหอพัก

ถึงขณะอยู่ห่างออกไปไม่ไกล หญิงสาวใช้กระดาศทิชชูเช็ดน้ำมูกที่ไหลออกมาเพราะความหนาว แล้วเดินไปปกระดาศทิชชูลงถังขยะ จากนั้นก็ยืนอยู่ข้างถังขยะพลางก้มหน้าลงส่งข้อความให้รุ่นน้อง

เพราะไม่ได้สวมลงจอนจึงรู้สึกหนาวเล็กน้อย เธอประคองโทรศัพท์มือถือพิมพ์ข้อความพลางตัวสั่นเทา ถ้ามรุ่นน้องว่าต้องรออีกนานแค่ไหนถึงจะออกมาได้

พอเธอพิมพ์เสร็จยังไม่ทันส่งออกไป จู่ๆ ก็มีเสียงลมดัง 'ฟิ้ว' ผ่านหูสายลมนั้นเหมือนห่อหุ้มสิ่งของไว้อัดแน่นแล้วเฉียดผ่านหูเธอไปอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็หล่นลงไปในถังขยะข้างตัวเธอเสียงดัง 'แกร้ง'

ระหว่างที่เกิดเสียง 'ฟิ้ว' กับ 'แกร้ง' ทันใดนั้นมือกู่เมี่ยววี่ก็สั่น เธอประคองโทรศัพท์มือถือไว้ไม่穩 มันจึงตกลงไปในกองโคลนบนพื้นที่แข็งและเย็นเยียบทำให้หน้าจอตลกทันที

กู่เมี่ยวอวี่สุดหายใจเข้าลึกๆ หลังจากท่องประโยคที่ว่าต้องยิ้มให้กับชีวิต ติดกันถึงสามครั้ง ในที่สุดเธอก็สลัดทิ้งความหุนหันที่จะตะโกนด่าออกไปได้ และหนีย้อนไปเมื่อวินาทีที่แล้วว่ามันเกิดอะไรขึ้นกันแน่

ขณะนั้นมีคนยืนอยู่ด้านหลังเธอ เขาตะกระป่องเครื่องดื่มที่นักศึกษา ชายกลุ่มนั้นทำตกไว้ กระจะเตะยิงประตูให้พุ่งลงไปในถังขยะ ทว่ากลับ ไม่ได้คำนึงถึงความผิดพลาดที่อาจจะเตะเอียงไปโดนเธอ

กู่เมี่ยวอวี่หันกลับไปมอง นอกจาก 'เด็กหนุ่มจอมหยิ่ง' ที่ยืนอยู่แล้ว ก็ไม่เห็นมีใครยืนอยู่แถวนั้นอีก เขายืนอยู่ตรงนั้นพลางซุกมือสองข้างใน กระเป๋าทางเกงยีน ขาววาทที่ไหล่ออกมาจากชายเสื้อไหมพรมสีดำก้าวออกมา ครึ่งก้าว เขายืนวางท่าเย็นชาไม่ทุกข์ไม่ร้อน ไม่ตระหนกเลยสักนิดว่าเมื่อครู่ ตัวเองเพิ่งสร้างความเดือดร้อนให้ผู้อื่น

กู่เมี่ยวอวี่โกรธจัด ทว่าอีกฝ่ายกลับแสดงท่าทีไปในทางตรงกันข้าม อย่างสงบนิ่ง

"ขอโทษด้วยนะ พอดีไม่ได้สังเกตว่าเธอยืนอยู่ตรงนั้น ฉันจะชดใช้ ค่ามือถือให้ แต่ขอบอกไว้ก่อนว่าต่อไปอย่ามารบกวนฉันในเวลากลางคืนอีก"

คราวนี้กู่เมี่ยวอวี่ไม่สบอารมณ์อย่างยิ่ง เธอท่องประโยคที่ว่าต้องยิ้ม ให้กับชีวิตไปสิบรอบแล้วแต่ก็ยังยิ้มไม่ออก

"เพื่อนนักศึกษา ถ้านายมีเงินเหลือใช้ล่ะก็ ไม่งั้นนายลองไปซื้อ ฮาโลเพอริดอล* มากินสักหน่อยแล้วกัน!"

* ฮาโลเพอริดอล คือยาที่ใช้รักษาโรคจิตเภท

บทที่ 2

ลองคบเธอ

กูเมียววี่พยายามใช้คำคมซูปโก* มาขจัดอารมณ์ด้านลบของเธอ ...อย่าไปมีเรื่องกับคนไร้อารยธรรมเลย ฉันยังรู้จักยับยั้งชั่งใจ แต่เขาน่ะสิไม่ ยิ่งไปคิดเล็กคิดน้อยก็ยิ่งเสียเปรียบ เมื่อถูกสุนัขกัดก็ไม่ควรไปกัดตอบใช่ไหม ไม่ว่าใครจะกัดใคร ทำยที่สุดฉันก็ต้องไปฉีดวัคซีนพิษสุนัขบ้าเองไม่ใช่เหรอ

พอครุ่นคิดเสร็จสรรพ กูเมียววี่ก็ก้มลงไปเก็บซากโทรศัพท์มือถือ เธอมองเด็กผีจอมหยิ่งเหมือนอากาศธาตุ...เป็นอากาศที่เต็มไปด้วยเมฆหมอกที่เป็นพิษ เธอหมุนตัวเดินจากมาด้วยความรังเกียจเป็นที่สุด

ยังมีเสียงผีทำแหว่มมาจากด้านหลังแต่ไปคนละทิศทาง ทั้งยังตามมาด้วยเสียงพึมพำที่คล้ายได้ยินคล้ายไม่ได้ยิน เหมือนมีคนกำลังพึมพำคำว่า ฮาโลเพอริดอลอยู่ที่ริมฝีปาก

กูเมียววี่หัวเราะเสียงเย็นในใจเพื่อระบายความโกรธ เกรงว่านายคงจะจำห้าพยางค์นี้ไม่ได้หรอก

เพียงชั่วพริบตาเธอก็สัมผัสได้อย่างลึกซึ้งว่า...เด็กเมื่อก่อนชั้นนี้น่ารำคาญจริงๆ ทำตัวหยิ่งยโสเง่า รอให้ออกสู่สังคมก่อนเถอะแล้วจะรู้ซึ้ง

* ซูปโก เป็นคำสแลง หมายถึงคำคมหรือคำพูดที่ให้แง่คิดและสร้างกำลังใจ

ดูเกาซิงอวี่ลี ทั้งเป็นผู้ใหญ่ มั่นคง หล่อเหลา และเพียบพร้อม

เธอเดินไปพลาจจัดการโทรศัพท์มือถือถือไปพลาจ พยายามพิมพ์ข้อความส่งไปให้รุ่นน้องอีกครั้งว่า 'ใกล้จะถึงเวลาแล้ว พี่ต้องไปงานแฮร์รี่ประสมการณ์แล้วละ คงรอนายไม่ได้แล้ว'

เสียดาที่โทรศัพท์มือถือไม่มีการตอบสนองแต่อย่างใด นอกจากหน้าจอที่แตกร้าว กลไกภายในก็ดับไปก่อนเวลาอันควรด้วย

กู๋เมี่ยวอวี่แทบจะเป็นบ้าอยู่แล้ว

เธอครุ่นคิดในช่วงชีวิตที่เหลืออยู่ หากเธอต้องช่วยจริง ได้พบเด็กหนุ่มที่ต้องการฮาโลเพอริตดอลอย่างเร่งด่วนคนนั้นอีก เธอจะทิ้งพวกคำคมซุบไปไปทั้งหมด แล้วสวดคำเขาด้วยคำหยาบคายอย่างเจ็บแสบแน่นอน เธอไม่มีทางพลาดแน่!

กู๋เมี่ยวอวี่กาโทรศัพท์มือถือที่เปิดไม่ได้ไว้ เธอเลียซ้าย เลียขวา แล้วก็เลียซ้ายและเลียขวาอีก จากนั้นก็ป้วนภาแพร่านหนึ่ง เธอเข้าไปซื้อกาแฟหนึ่งแก้ว แล้วถือโอกาสพยายามทำเป็นยืมแอบเบี้ยวขยี้มโทรศัพท์มือถือจากบริการ

โชคคิที่เธอจำเบอร์ของฉู่เซียนเหมี่ยวได้

พอโทรติดเธอก็รีบบ่นออกมา "ฉันดันดวงซวย มือถือหล่นจนเสียระหว่างทาง ตอนนีติดต่อกับรุ่นน้องเธอไม่ได้เลย เธอบอกเขาหน่อยแล้วกันนะ งานแฮร์รี่ประสมการณ์กำลังจะเริ่มแล้ว ฉันไม่รอเขาแล้วนะ!"

จากนั้นเธอก็ได้ยินฉู่เซียนเหมี่ยวระเบิดลงจากปลายสายทันที "เธอรอเดี๋ยวนะ โจวซูฉี ไ้ลู่กั๋ว จนถึงตอนนี้มันยังไม่โผล่หน้ามาเจอเธออีกเธอ นึกไม่ถึงว่ามันจะกล้าเมินเธอ รุ่นน้องคนนี้เอาไว้มองไม่ได้ซะแล้ว!"

กู๋เมี่ยวอวี่รีบแก้ต่างให้ "เขาไม่ได้เมินฉัน เขาบอกว่ากำลังถกเรื่องโปรเจกต์จบกับอาจารย์อยู่ คนเขามีธุระนะ เธออย่าเพิ่งโกรธไปเลยนะ"

"เฮอะ!" ฉู่เซียนเหมี่ยวปลดปล่อยไฟโทสะออกมา "วันหยุดสุดสัปดาห์จะต้องมาถกเรื่องโปรเจกต์จบอะไรกัน มันจะใช้โอกาสนี้ทำตัวตลกกับอาจารย์"

นะสิ อาจารย์เป็นสาวสวยที่ดูเป็นผู้ใหญ่ ใจดีก็นชอบทำตัวตลกกับผู้หญิงที่อายุมากกว่า ได้ มันกล้าทำเป็นเมินเธออย่างนี้ เจอกันครั้งหน้าฉันจะบอกมันว่าที่มันอยากมาฝึกงานที่สำนักงานทนายความคงหมดสิทธิ์แล้วละ!"

น้ำเสียงของฉู่เซียนเหมียวทรงพลังอย่างมาก หลังจากกู่เหมียวอวี่วางสายหูของเธอยังคงดังว๊ิงๆ อยู่พักหนึ่ง

เธอกล่าวขอบคุณแล้วคืนโทรศัพท์มือถือให้บริกร จากนั้นก็ถือโอกาสถามรายละเอียดตำแหน่งของหอประชุมที่จัดงานแชร์ประสบการณ์ แล้วรีบรุดไปยังที่หมายทันที

มหาวิทยาลัยแห่งนี้ใหญ่โตจริงๆ ในที่สุดเมื่อกู่เหมียวอวี่วพบที่หมาย เธอก็เหนื่อยหอบจนแทบจะร้องไห้

งานแชร์ประสบการณ์เริ่มขึ้นแล้ว เกาซิงอวี่นั่งอยู่บนเวที เขาสวมเสื้อสูทสีเทาอ่อน ลำตัวส่วนบนยึดตรง นั่งงอเข่าอย่างเรียบร้อย ไม่ว่าจะมีมองอย่างไรก็รู้สึกว่างามและหล่อเหลา

โปสเตอร์ที่อยู่ด้านล่างเวทีมีคำบรรยายเกี่ยวกับตัวเขา เกาซิงอวี่ เป็นผู้ก่อตั้งอินที่เรียสตูดิโอซิงอวี่ ผลงานการออกแบบของเขาประกอบไปด้วย โรงแรมระดับห้าดาว สโมสรระดับพรีเมียม บ้านเดี่ยวหรูหรา คอนโดฯ คุณภาพสูง อาคารสำนักงาน เป็นต้น เขาเคยได้รับรางวัลมากมายทั้งจากในประเทศและต่างประเทศ

กู่เหมียวอวี่ฟังเกาซิงอวี่ที่บรรยายอยู่บนเวทีพลันรู้สึกสุขใจจนหน้ามิดตามัว

เธอคิดไปว่าบนโลกนี้ทำไมถึงมีชายหนุ่มที่น่าหลงใหลเช่นนี้ได้ เขาเพิ่งจะอายุสามสิบปีก็สามารถสร้างผลงานจนเป็นที่ยอมรับ

ตลอดการบรรยาย กู่เหมียวอวี่ดำดิ่งลงไปในห้องแห่งความบ้าคลั่งผู้ชายอย่างถอนตัวไม่ขึ้น เมื่องานบรรยายจบลง พอเธอได้ยินเสียงพิธีกรพูดผ่านทางไมโครโฟนว่า "แล้วพบกันใหม่" เหมือนเธอได้ยินเสียงแทรกทวารจึงรีบลุกขึ้นยืนทันทีแล้วรีบพุ่งไปยังเวทีสุดแรง

ว่าน่าเสียดาย คนที่ได้ยินเสียงแตรทหารไม่ได้มีเธอเพียงคนเดียว เพราะตอนแรกเธอมาเข้าไปหน่อย เลยได้นั่งอยู่แถวหลัง ระยะห่างระหว่างที่นั่งกับเวทีจึงไม่เอื้อประโยชน์ต่อเธอเลย ดังนั้นขณะที่เธอรีบพุ่งไปยังหน้าเวที ก็ประจวบเหมาะ กับมีหลายคนกันเธอไว้ให้อยู่นอกวงล้อม

กู๋เมียววี่ตระหนักได้ว่าตนเองทุ่มเทเวลาอันยาวนานในการแต่งหน้า มีหน้าซำระหว่างทางก็ยังถูกลมพัดเข้าหน้า แล้วยังต้องมาสู้รบตบมือกับเด็กหนุ่มเด็กสาวโรคประสาทพวกนี้ เธอจึงพยายามทำให้สงบแล้วดันให้คนอื่นช่างๆ แทนที่ พยายามเบียดเข้าไปด้านในให้ได้

วันนี้ไม่ว่าอย่างไรเธอก็จะต้องคุยกับเถาชิงอวี่ให้ได้ เธอจะมาแก้ไม่ได้เด็ดขาด!

ไม่ง่ายเลยกว่าเธอจะเบียดจนไปยืนอยู่เบื้องหน้าเถาชิงอวี่ได้ กู๋เมียววี่รีบถามเขาอย่างรวดเร็ว "สวัสดิ์คะ อาจารย์เถา คุณเคยไปบรรยายที่มหาวิทยาลัยของฉัน ฉันอยู่ในงานนั้นด้วยคะ คุณจำได้ไหมคะ พอฉันได้ฟังที่คุณให้กำลังใจ หลังจากเรียนจบฉันก็ดันดันมาที่กรุงปักกิ่งเลยคะ!"

"ดีทีเดียวครับ!" เถาชิงอวี่ยิ้มเป็นเชิงขอโทษไปตามมารยาท ความงงงวยเล็กน้อยจากแวตาคู่ นั้นแสดงให้เห็นว่าเขาจำคนที่อยู่ตรงหน้าและเรื่องที่เธอพูดไม่ได้เลย

กู๋เมียววี่รู้สึกผิดหวังเล็กน้อย แต่ก็ยังไม่ถอดใจ เด็กสาวทั้งประเทศที่ได้รับกำลังใจจากเขายอมดันดันมาที่กรุงปักกิ่งเหมือนเธอคงมีอยู่มาก เถาชิงอวี่จำเธอไม่ได้ยอมเป็นเรื่องธรรมดา

"อาจารย์เถาคะ ฉันขอถามคุณว่า..."

ทันใดนั้นเสียงหนักๆ ของใครคนหนึ่งก็ดังกลบคำพูดครึ่งหลังของเธอไป

"อาจารย์เถา อาจารย์เถา ทางนี้คะ! พวกเราต้องรีบไปสนามบินแล้วจะไม่ทันแล้วคะ!"

เถาชิงอวี่กล่าวขอโทษทุกคนที่ร่ายล้อมเขาอยู่ กู๋เมียววี่รู้สึกผิดหวังมาก เพราะตอนที่เขากล่าวขอโทษเธอสีหน้าไม่ได้แตกต่างไปจากที่พูดกับคนอื่นเลย

ดูวันนี้เธอคงแต่งหน้าสวยไม่พอ
 เกาชิงอวีร์รีบจากไปโดยไม่ทันได้ฟังคำพูดครึ่งหลังของเธอ
 ...อาจารย์เกาคะ คุณช่วยเขียนประโยคให้กำลังใจฉันหน่อยจะได้
 ไหมคะ

ชีวิตในกรุงปักกิ่งยากลำบากเหลือเกิน กรุณาช่วยให้กำลังใจฉันด้วย
 เกอะคะ

กู่เมี่ยวอวีร์กลับห้องด้วยจิตใจห่อเหี่ยว ระหว่างทางเธอแวะไปที่
 ร้านซ่อมโทรศัพท์มือถือ หลังจากยืนยันแล้วว่าโทรศัพท์มือถือเสียจริง
 เธอก็กัดฟันมุ่งหน้าไปยังตลาดสดเพื่อซื้อหัวไชเท้า

ในเมื่อเพื่อนสาวอยากกินน้ำแกง ค็นนี่ก็ต้มน้ำแกงหัวไชเท้าแล้วกัน
 แก้วร้อนในและเสริมกำลังด้วย

ฉู่เขียนเหมี่ยวต้องทำโอที กว่าจะกลับก็ตีึกมาก พอเข้าห้องมาก็ควัก
 โทรศัพท์มือถือมือสองที่ดูใหม่กริบบิ้นให้กู่เมี่ยวอวีร์

"อะ เอาไปใช้"

กู่เมี่ยวอวีร์รับมาพลาถาม "เธอเก็บได้เหรอ"

ฉู่เขียนเหมี่ยวฟันใส่เธอฉอดๆ "ไปให้พ้นเลยนะ! ถ้าฉันมีความสามารถ
 อย่าง 'ถ้าเธอขาดอะไร ฉันก็ไปเก็บของสิ่งนั้นมาให้เธอ' ฉันจะเก็บเอา
 ความฉลาดมาให้เธอสักหน่อยก่อนดีกว่า!"

ฉู่เขียนเหมี่ยวบอกกู่เมี่ยวอวีร์ว่าโทรศัพท์มือถือเครื่องนี้เป็นของเพื่อน
 ไล้สารเลวเหรินเหยียน พาร์ตเนอร์และตัวแทนคนนั้น พวกเขามาทำโอทีกัน
 ตอนบ่าย เพื่อนของเหรินเหยียนก็มาคุยธุระกับเขา เผอิญเขาได้ยิน
 กู่เมี่ยวอวีร์โทรมาบอกว่าโทรศัพท์มือถือหล่นจนกลายเป็นซากไปแล้ว เขาก็
 ไม่พูดพร่ำทำเพลงรีบยึดโทรศัพท์มือถือเครื่องเก่าใส่มือฉู่เขียนเหมี่ยวทันที
 ท่าทางตื่นเต้นดีใจเป็นที่สุด

'เขียนเหมี่ยว คุณว่าบังเอิญไหม พอตีผมไปซื้อมือถือเครื่องใหม่ที่ชัذن

เป็นโชคชะตาฟ้าลิขิตโดยแท้! เอาไปใช้สิ ไม่ต้องเกรงใจ ถ้าคุณไม่เอา ผมก็จะทิ้งอยู่แล้ว'

กุ่มีวอวีอึ้งจนงง "เพื่อนของไอ้สารเลวเหรินเหียนชื่อเหลยเฟิง* ไช้ใหม่!"

จู่เขียนเหมี่ยวเอ่ยว่า "เธออย่าพูดไป เขาแซ่เหลยจริงๆ นั้นแหละ แต่ชื่อของเขาดูเหมือนผู้ยิ่งใหญ่เลยละ แถมยังเหมือนในซีรีส์ด้วย เขาชื่อว่าเหลยเจิ้นจื่อ**"

น้ำแกงหัวไช้เท้าที่กำลังย่อยอยู่ในกระเพาะของกุ่มีวอวีเกือบจะขย้อนออกมา

เมื่อจู่เขียนเหมี่ยวกินน้ำแกงเสร็จ กุ่มีวอวีก็ยื่นเงินหนึ่งพันหยวนให้เธอ

"ช่วยเอาเงินนี้ไปให้เทพเหลยเจิ้นจื่อด้วย ฉันเพิ่งประเมินราคามือถือมือสองในเว็บ มือถือเครื่องนี้น่าจะราคาประมาณหนึ่งพันหยวน แม้บุญธรรมของเธอ หรือก็คือแม่แท้ๆ ของฉันพูดไว้ว่าไม่ควรเอาของคนอื่นมาฟรีๆ การเอาเปรียบคนอื่นจะทำให้โชคร้าย"

จู่เขียนเหมี่ยวเซ็ดปากแล้วเก็บเงินใส่กระเป๋า

"เธอว่าบังเอิญไหมล่ะ ตอนบ้ายฉันเพิ่งเอาเงินหนึ่งพันหยวนให้เหลยเจิ้นจื่อไปเอง"

กุ่มีวอวีรู้สึกซาบซึ้งใจขึ้นมาทันที

จู่เขียนเหมี่ยวรู้ดีว่าเงินเดือนเธอไม่สูงนัก จึงไม่อยากให้เธอออกเงินเอง อีกทั้งยังไม่อยากเอาเปรียบคนอื่น ดังนั้นตัวเธอเองเลยจ่ายไปให้ก่อน

กุ่มีวอวีเอ่ยเสียงดังอย่างซาบซึ้งใจ "จู่เขียนเหมี่ยว ทำไมฉันชอบ

* เหลยเฟิง คือทหารในสังกัดกองทัพปลดแอกประชาชนของสาธารณรัฐประชาชนจีน เป็นสัญลักษณ์ของการเสียสละ

** เหลยเจิ้นจื่อ เป็นชื่อพ้องเสียงกับตัวละครในนวนิยายเรื่อง 'ตำนานเฟิงเฉิน' หรือ 'ตำนานห้องสิน' ซึ่งภายหลังได้บำเพ็ญเพียรจนสำเร็จเป็นเซียนและกลายเป็นเทพเจ้าแห่งสายฟ้าที่ทำหน้าที่ลงทัณฑ์ผู้กระทำความผิดบนสวรรค์ นอกจากนี้เทพเจ้าเหลยเจิ้นจื่อยังถูกนำมาดัดแปลงเป็นตัวละครในซีรีส์โทรทัศน์เรื่อง 'เทพเจ้าแห่งเกียดยัค'

รบกวนเธออย่างนั้นะ เธอจะให้ฉันทำกับข้าวให้เธอกินด้วยความเต็มใจไปตลอดทั้งชาติเลยหรือไง!"

โจวซุฉียืนรอจนถึงเวลาพลบค่ำจึงเอาของฝากจากบ้านเกิดกลับเข้าหอพักไป หอพักที่เขอาาศัยอยู่พิเศษกว่าหอพักอื่นๆ เพราะเป็นแบบห้องนอนรวม เขายู่ร่วมกับเพื่อนจากคณะนิติศาสตร์คนหนึ่ง ส่วนอีกสองคนเรียนคณะบริหารธุรกิจ สาขาวิชาการเงิน ทุกคนล้วนเรียนอยู่ชั้นปีที่สี่ พอถึงฤดูร้อนปีหน้าก็คงจะเรียนจบออกไปกันหมด

ขณะที่โจวซุฉีกลับเข้ามาก็มีเพียงเซ่าหยวนอยู่ในห้อง เพื่อนอีกสองคน ล้วนฝึกงานอยู่ข้างนอก ปกติแล้วจะไม่ค่อยกลับหอ

เมื่อโจวซุฉีเห็นเซ่าหยวนก็แสร้งทำเป็นร้องห่มร้องไห้ระบายความทุกข์ออกมาทันที

"อาหยวน ฉันช่วยแล้วแน่ๆ รุ่นพี่ทั้งฉันไปแล้วละ เธอคงไม่ให้ฉันไปฝึกงานที่สำนักงานทนายความแล้ว เพราะฉันดันไปทะเล่เพื่อนเธอ แล้วฉันตกลงกับเธอไว้ว่าจะเอาของฝากฝากเพื่อนเธอไปให้!"

เซ่าหยวนถอดแว่นตาออกแล้วบิ่บดั่งจิ้งจอก คิ้วเขาคมเข้มราวกับหมึกดำ ขนตายาวและหนาเป็นแพ ดั่งจิ้งจอกโต้งเป็นสัน ผิวขาวเนียนแต่กลับไม่เหมือนผิวพรรณของผู้หญิง นิ้วมือเรียวยาวงดงาม ท่าทางเย็นชาและสุขุม ทั้งหมดทั้งมวลนี้รวมอยู่ในร่างหนุ่มหล่อที่มีชื่อว่า 'เซ่าหยวน'

โจวซุฉีจ้องหนุ่มหล่อคนนี้แล้วก็เริ่มนึกโมโห

"ว่ากันว่าวันเวลาเปรียบดั่งคมมีด วันเวลาจะสับนายให้หน้าเกลียดหน้อยได้ไหมเนี่ย!"

เซ่าหยวนเชิดคางมาทางเขา วางท่าสูงส่งเหมือนคนที่ช่วยเหลือผู้อื่นเพื่อความสุขโดยไม่หวังเงินทอง

"ถ้านายคิดว่าของฝากพวกนั้นมันเปลืองที่นัก ฉันช่วยนายกินก็ได้นะ"

โจวซุฉีอึ้งไป "..."

หน้าตาหล่อเหลาแล้วมีประโยชน์อะไรละ เวลาทำตัวหน้าไม่อาย

ก็นำราคาอันเหมือนกัน

จู่ๆ โจวซุฉีก็เฝ้านะอะไรขึ้นมาได้ เลยรีบถามเข้าหย่น "จริงสิ วันนี้ นายเจอสาวคนนั้นหรือยัง"

"คนไหนละ"

"ก็สาวน้อยลึกลับคนนั้นที่ชอบส่งเพลงส่งกลอนมารบกวนนายตอน กลางดึกไง แถมยังมารบกวนพวกเร่อีกด้วย!"

เข้าหย่นพยักหน้า

"อืม เจอแล้ว"

โจวซุฉีทำหน้าอยากรู้อยากเห็น รีบถามต่อทันที "หน้าตาเธอเป็น ยังไงบ้าง"

เข้าหย่นก็ย้อนไปถึงรูปร่างของนักศึกษาสาวคนนั้นที่เจอกันเมื่อ ตอนกลางวัน

ใบหน้ากลมเล็กก่อนไปทางรูปไข่ จมูกโด่ง ผิวพรรณขาวเนียน ดวงตา กลมโต ตาสองชั้นนิดๆ ขนตาวาวแต่ไม่แน่ว่าจะยาวเท่าเขา ริมฝีปากแดง พ้นขาว โดยรวมแล้วเป็นคนสวยและดูทำจะฉลาด

เขาตอบกลับ "ก็โอเคนะ"

โจวซุฉีลากเสียงประหลาดทันที

"โอ้...เฮ้ย! หาได้ยากนะ ถึงขนาดที่คุณชายเข้า เข้าหย่นของ พวกเราบอกว่าโอเค งั้นที่จริงแล้วเธอก็ต้องสวยนะสิ!"

เข้าหย่นหัวเราะออกมาทีหนึ่ง ปากคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม เขาหยิบ ผ้าเช็ดแว่นขึ้นมาเช็ดแว่นตา

"ฉันพอมองออกนะว่าเธอดังอกตั้งใจแต่งหน้าแต่งตา ดูเธอลงทุน ลงแรงไปกับเครื่องสำอางเยอะเหมือนกัน"

พอโจวซุฉีได้ฟังก็ถอนใจพลางร้องจ๊ว

"ฉันรู้ว่าภายใต้ลึนๆพิซของนายยังซ่อนคำพูดที่เหลือเอาไว้ ใครจะไปรู้ว่า พอล้างเครื่องสำอางออกหน้าตาจะเป็นยังงี้ จ๊ว ผู้ชายที่มีหัวใจดุจดั่งน้ำแข็ง

ชาตินี้ นายอาจเขียนคำว่ารักหยกถนอมบุปผา* ไม่เป็นเลยด้วยซ้ำ"

โจวซุฉีแขวะพลาญโยนของฝากถุงหนึ่งไปให้เขา

"เอ้า เห็ดมอเรล** ให้แม่ครัวบ้านนายต้มเป็นน้ำแกงให้นายกินแล้วกัน จะได้บำรุงจิตใจที่บางเบาของนายหน่อย!"

ร่างท่อนบนของเซ้าหยวนยังคงทำท่าเซ็ดแว่นตาอย่างมั่นคง ส่วนท่อนล่างก็เล่นพิเรนทร์ ยกปลายเท้าไปคืบห่อเห็ดมอเรลไว้ แล้วเหวี่ยงไปยังกล่องเก็บของด้านหลังที่เปิดทิ้งไว้อย่างแม่นยำ

"ขอบคุณนะ"

โจวซุฉีฟันลมออกมา "ถ้านายไม่เต๊ะหล่อจะตายไหมเนีย" แล้วชะงักไปชั่วครู่ จากนั้นก็เปลี่ยนเป็นถามด้วยน้ำเสียงซุบซิบ "นี่ หลังจากนายคุยกับนักศึกษาสาวคนนั้นจนรู้เรื่องแล้ว เธอตอบสนองเป็นยังงัยบ้าง"

เซ้าหยวนตอบกลับไป "เธอแนะนำให้ฉันกินฮาโลเพอริดอล"

โจวซุฉีทำหน้าอึ้ง "มันคืออะไร"

เซ้าหยวนวางผ้าเซ็ดแว่นลงแล้วสวมแว่นตากลับไป เลนส์แว่นปกปิดความรู้สึกภายในดวงตาของเขาไว้

หลังจากเขากลับมาถึงหอพักแล้วก็ค้นหาในเว็บไปตู้*** เป็นการเฉพาะว่ามันคืออะไรกันแน่

"เป็นยารักษาโรคจิตเภทและภาวะแพ้อ"

หลังจากโจวซุฉีนั่งอึ้งไปสองวินาทีก็ระเบิดเสียงหัวเราะออกมา

"ฮ่าๆๆๆ! หรือว่าสาวคนนี้จะป็นด็อกเตอร์สาวสุดแกร่ง! นี่แปลว่ารักมากก็เกลียดมากหรอ อ้าหยวน นักศึกษาสาวคนนี้น่าสนใจดีนะ ไม่งั้นนายก็ลองคบเธอดูสิ"

* รักหยกถนอมบุปผา หมายถึงการปฏิบัติต่อผู้หญิงอย่างเอาใจใส่

** เห็ดมอเรล คือเห็ดชนิดหนึ่งที่เจริญเติบโตอยู่ในป่า มีสรรพคุณช่วยชูกำลัง ป้องกันโรคหัวใจและมะเร็งลำไส้ ทำให้ไตแข็งแรง ทั้งยังบำรุงสมรรถภาพทางเพศอีกด้วย

*** ไปตู้ คือเสิร์ชเอ็นจินอันดับหนึ่งของประเทศจีน

บทที่ 3

ลักษณะแบบนิรรมดาเกินไป

พอฉู่เซียนเหมี่ยวกินน้ำแกงเสร็จก็นั่งทำไอทีในห้องรับแขกต่อ ส่วน
กุ่เหมี่ยววี่นั่งบนโซฟาดูนิตยสารตกแต่งภายในฉบับล่าสุดเป็นเพื่อนเธอ
พอดูไปสักพักก็ง่วงจนคอตก

ตอนกลางวันเธอโดนลมพัด ไม่ว่าใครที่ถูกสายลมฤดูหนาวพัดก็มักจะ
หน้าแดงและรู้สึกร่วงเหงาหาวนอนเป็นธรรมดา เธอเลยปิดนิตยสารลง
กำลังเตรียมตัวจะไปนอน แต่ก็ถูกเท้าของฉู่เซียนเหมี่ยวขวางไว้

"เธอเป็นหมูหรือ นอนเร็วขนาดนี้!"

กุ่เหมี่ยววี่หงุดหงิด "ห้าทุ่มกว่าแล้วนะคะ คุณพี่! เธอคิดว่าฉันเป็น
ปศุสัตว์ที่ทำงานด้านการลงทุนหรือ"

ฉู่เซียนเหมี่ยวยังคงขวางเธอกลางหัวเราะคิกคัก "เดี๋ยวค่อยนอนสิ
วันนี้ฉันขอทะนุถนอมมิตรภาพของพวกเราไว้หน่อย เธออยู่คุยกับฉัน
อีกแป๊บหนึ่งนะ"

พูดได้ว่ากุ่เหมี่ยววี่รู้จักนิสัยฉู่เซียนเหมี่ยวเป็นอย่างดี...

"มีอะไรก็พูดมาตรงๆ อย่ามาอ้อมค้อม ด้วยสติปัญญาอย่างฉัน
ถ้าเดาไม่ผิดล่ะก็ แม่บุญธรรมของเธอหรือก็คือแม่แท้ๆ ของฉันให้เธอ
มารับหน้ากับสาวน้อยข้างตัวเธอใช่ไหม"

จูเซี่ยนเหมี่ยวเผยรอยยิ้มชั่วร้ายออกมา

"วันนี้พอไปเจอเทพบุตรของเธอแล้วเป็นยังไงบ้างล่ะ หรือว่าเธอยังจะปฏิเสธการนัดดูตัวที่แม่บุญธรรมของฉันจัดการให้"

กูเหมี่ยววีเห็นแอปเปิ้ลลูกหนึ่งบนโต๊ะน้ำชา เลยถือโอกาสหยิบมากัดอย่างแรงคล้ายกำลังระบายความเป็นสัตว์ป่าที่กักเก็บไว้ออกมา

"แน่นอน! ถ้าเถาชิงอียังไม่แต่งงาน ฉันก็จะไม่ยอมไปดูตัวเด็ดขาด! ฉันจะรอเขา!"

จูเซี่ยนเหมี่ยวแย่งแอปเปิ้ลของเธอมา หมุนไปอีกด้านหนึ่งแล้วเริ่มกัดบ้าง จากนั้นก็ถามด้วยเสียงอู้อี้ "เธอจะรอเขาไปเพื่ออะไร"

"รอให้เขา รู้จักฉัน!"

จูเซี่ยนเหมี่ยวฟันแอปเปิ้ลที่ยังไม่ได้กลืนลงไปออกมา

"ถ้าอยากให้เขา รู้จักเธอ แต่เธอทำเป็นร่อยไถ่ฝ่ายเดียว มันจะไปมีประโยชน์อะไร เธอลาออกแล้วไปสมัครงานที่สตูดิโอของเขาสิ!"

กูเหมี่ยววีแย่งแอปเปิ้ลกลับมา "ต้องรอให้ฉันมีฝีมือพอจะไปสมัครก่อนสิ สตูดิโอของเขา รับโปรเจกต์ออกแบบงานใหญ่ขนาดนั้น แต่ฉันยังไม่ีผลงาน ออกแบบที่พอจะโชว์ฝีมือได้เลย มหา'ลัยที่ฉันจบมาก็ไม่ดัง แคเริ่มวิ่งก็แพ้ซะแล้ว อีกอย่าง ตอนนี้ฉันเป็นแค่อินทีเรียมือใหม่ ได้มีโอกาสออกแบบห้องชุดให้ชาวบ้านทั่วไปไม่กี่ห้องก็หรุแล้ว บริษัทรับออกแบบที่ฉันทำงานอยู่ตอนนี้ก็ให้โอกาสฉันฝึกปรี้อฝีมือไม่มาก เอ้อ ช่างเถอะ รอให้ฉันเก่งกว่านี้หน่อยแล้วกัน ฉันค่อยเอาผลงานไปสมัครที่สตูดิโอของเขา!"

จูเซี่ยนเหมี่ยวพูดจากใจจริง "กูจื่อ ที่จริงแล้วเธอมีพรสวรรค์เฉพาะตัวนะ ความจำเธอก็ดี วาดรูปเร็ว มีความแม่นยำสูง แล้วยังมีไอเดียเจ๋งๆ อีกด้วย แต่ว่านะ เธอมักจะขาดความมั่นใจไปนิดหนึ่ง"

กูเหมี่ยววีกัดแอปเปิ้ลลงคำหมัด "ฉันรู้่น่า วันๆ ฉันก็ใช้คำคม ชูปากเสริมความมั่นใจอยู่นี่ไง ในเมื่อสวรรค์ให้ชีวิตฉันมา ฉันยอมต้องสร้างประโยชน์สักทางแหละ เมื่อเป็นทองก็ต้องฉายแสง ไม่มีใครประสบ

ความสำเร็จมาตั้งแต่เกิดหรือกูกูเมียวอวี สู้เขา!"

ฉูเซียนเหมี่ยวก่อนควัก ลูกตุ้มตาซึ่งในใจเอียงไปทางคำสั่งของแม่บุญธรรม "ซูปไ่กูกู ฉันทุจริตจริง ๆ นะ ที่จริงเธอรอเถาชิงอวีไปพาลงดูตัวไปพาลงก็ได้ออก"

กูกูเมียวอวีทำตาขวางใสอย่างจริงจัง "เธอลืมไปซะเถอะ! ในใจฉันมีแต่เถาชิงอวีเท่านั้น แล้วถ้าฉันไปดูตัวกับผู้ชายอื่น ฉันก็แปลว่าฉันนอกใจเถาชิงอวีไม่ใช่หรือ"

ฉูเซียนเหมี่ยวแย่งแอปเปิ้ลกลับมา กัดพลงยัมเย็น "วันนี้เธอกินฮาโลเพอริดอลไปหรือยัง ดูเหมือนว่าอาการของเธอที่แพ้เจ็อนี้กว่าตัวเอง นอกใจเถาชิงอวีจะกำเริบขึ้นมาอีกแล้วนะ"

พอได้ยินชื่อยานี้ กูกูเมียวอวีก็ตาเป็นประกายขึ้นมาทันที "วันนี้เป็นครั้งแรกที่ฉันอยากขอบคุณเธอที่แหวะฉันด้วยยาตัวนี้มาตลอด เมื่อตอนกลางวันฉันได้เผื่อแผ่ยาตัวนี้กับเด็กป่วยคนหนึ่งด้วยละ"

ฉูเซียนเหมี่ยวกัดแอปเปิ้ล แล้วถามว่าเกิดอะไรขึ้น

กูกูเมียวอวีกลับบอกว่า "เธอปากใหญ่ กัดคำเล็กๆ หน่อยได้ไหม เหลือไว้ให้ฉันบ้าง" จากนั้นก็เล่าเหตุการณ์เมื่อตอนกลางวันให้ฟังรอบหนึ่ง

เมื่อฉูเซียนเหมี่ยวฟังจบก็ตบขาตังฉาด "เธอทำดีมาก! พัฒนาขึ้นเหมือนกัน! ฉันทูลว่าเวลาที่ควรจะทะเลาะ เธอชอบเอาคำคมซูปไ่กูไปสาดใส่คนอื่น อย่างเช่นว่าถ้าทำตัวเป็นคนดีก็จะช่วยให้ชีวิตดีขึ้น เธอต้องทำอย่างฉันนี้ เวลาโกรธใครก็แปลงร่างเป็นมนุษย์ป่าด่ากราดไปเลยอย่างนี้ถึงจะถูก!"

"แต่ฉันก็ยังเชื่อมั่นว่าถ้าเป็นคนดีจะทำให้ชีวิตดีขึ้นนะ" กูกูเมียวอวีเอ่ยอย่างจริงจัง

"ไปให้พ้นเลย!" ฉูเซียนเหมี่ยวพ่นใส่เธอ "รอไว้ฉันจะถามรุ่นน้องว่าเจ้าเด็กป่วยที่ทำตัวอวดดีหยิ่งโสจนลั่นเนี่ยเรียนอยู่คณะอะไร รุ่นไหนกันแน่ ฉันจะหาโอกาสไปสั่งสอนแทนเธอให้"

กูเมียววี่ต็อกดีใจเป็นการใหญ่ "เธอปากร้ายอย่างนี้จะต้องช่วยฉัน
แก้แค้นได้แน่!"

จู่เขียนเหมียววิ่งแกนแอบปีลลงถึงขยะอย่างภาคภูมิใจ หลังจาก
เซ็ดปากจนสะอาด จู่ๆ เธอก็นึกถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้

"แอบปีลลูกนี้ล้างแล้วไซ้ไหม"

ดวงตาของกูเมียววี่เริ่มล่องลอย "ถ้าเธอล้างแล้ว...ก็ถือว่าล้าง
แล้วแหละ..."

จู่เขียนเหมียวเริ่มทำหน้าบูดเบี้ยว

"พูดคำคมซุบไปมาหน้อยสิ บอกฉันหน่อยว่าถ้ากินแอบปีลที่ยัง
ไม่ได้ล้างลงไปจะไม่ตาย!"

กูเมียววี่ปลอบใจเพื่อนสาว "...เธอไม่ต้องกลัวไปหรอก บนเส้นทาง
ไปยมโลก เธอไม่มีทางเหงาแน่ เพราะฉันก็กินแอบปีลไปด้วย..."

"...ฉันว่าฉันขอส่งเธอไปตายก่อนแล้วกันนะ!!!"

โจวซุฉินั่นนอนตั้งแต่เช้าตรู่พร้อมไต้ตาที่ดำคล้ำเหมือนหมึกแพนด้า
เขากามเข้าห้วงนพกลางร้องห่มร้องไห้

"นายบอกว่านายคุยกับเธอรู้อเรื่องแล้วไม่ใช่หรอ ทำไมเธอยังมากวน
พวกเราตอนกลางดึกอีก! เธอมีแอฟฯ แยกโทรศัพท์หรือไง นายบล็อก
เบอร์หนึ่งไปแล้ว เธอยังใช้เบอร์อื่นโทรมาได้อีก โอ้ย โคตรน่ากลัวเลย
มิน่าล่ะเธอถึงได้รู้ชื่อยานี้ สงสัยปกติเธอคงกินยาตัวนี้มั้ง!!!"

เซ้าหยวนทั้งรู้สีกุณวยใจและกลัดกลุ้ม เพราะพ่อของเขเป็นโรคหัวใจ
จึงปิดเสียงโทรศัพท์มือถือไม่ได้ เขากลัวว่าถ้าเผื่อกลางดึกเกิดอะไรขึ้นมา
จะรู้เข้าไป

แต่ที่กลับมีคนมารบกวนเขาและรุมเมตในเวลากลางดึก

ความหงุดหงิดเล็กน้อยในใจผลักดันให้เขาเตะรองเท้าของโจวซุฉินี้
จนตกลงไปในกล่องกระดาษอย่างแม่นยำ

"...???" รองเท้าของฉันทำผิดอะไรหรอ

เช้าห่วยจนหมดคิ้วพลางนึกย้อนไปถึงท่าทางของนักศึกษาสาวที่เจอเมื่อวาน หลังจากเขาพูดจาที่มั่วและปฏิเสธเธอเสียขนาดนั้น และเห็นได้ชัดว่าเธอโมโหยกใหญ่ แต่พอกกลางดึกเธอลบทำตรงกันข้ามกับท่าทีในตอนกลางวัน

เขาคุ่นคิดไปมา จึงส่งข้อความไปยังเบอร์ที่ส่งข้อความมารบกวนเมื่อคืน...ก่อนหน้านี้อาได้ส่งข้อความแรกไปบอกว่าเขาทนไม่ไหวแล้วจะขอลดเวลาคู่กับนักศึกษาสาวคนนั้นซึ่งๆ หน้า มีอะไรก็พูดกันต่อหน้าให้รู้เรื่อง แต่เห็นได้ชัดว่ามันไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้นเลย ส่วนเนื้อหาในอีกข้อความที่เขาส่งไปคือ

'เพื่อนนักศึกษา เมื่อวานตอนเจอกันฉันก็พูดกับเธอชัดเจนแล้วนะฉันยังไม่อยากคบใคร เพราะฉะนั้นกรุณาย้ายเบอร์ส่งข้อความมารบกวนฉันอีก ถ้าเธอยังทำอีก ฉันจะแจ้งตำรวจแล้วนะ'

ผ่านไปประมาณหนึ่งนาที่โทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น นักศึกษาสาวคนนั้นตอบข้อความกลับมา

'นายแน่ใจหรือว่าจะไม่คบกับใครทั้งนั้น'

เช้าห่วยจนรู้สึกหงุดหงิดและไม่พอใจมาก แต่เพื่อความสงบสุขอันยาวนานในอนาคต เขาจึงระงับอารมณ์เหล่านั้นไว้แล้วพิมพ์ตอบไปว่า 'แน่ใจ' นับว่าเขาส่งข้อความที่สามไปให้ผู้มารบกวน

สองพยางค์นี้กลายเป็นสวิตช์เปิดปิด พอกดปุ่มห้ามรบกวน ความอึดจรรยา ก็บังเกิดขึ้น ในที่สุดเช้าห่วยก็ไม่ได้รับข้อความมารบกวนอีก

โจวซุฉีที่ได้นอนหลับเต็มอิ่มมาสองวันก็ฮัมเพลงไปพลางแปะเทปใส่
ปิดกล่องอย่างอารมณ์ดีแต่เช้าตรู่

เช้าหย่วนทนเสียงปีศาจกรอกหูไม่ไหวจึงเอ่ยขัดจังหวะ "นายอย่า
ฮัมเพลงเลย ถ้านายยังฮัมเพลงอีก ข้างห้องจะนึกว่าฉันชกนายนะ"

โจวซุฉีหยุดฮัมเพลงทันที เขาก็แค่อยากจะทำเพื่อความสุขและ
ความดีใจให้กับเช้าหย่วนเท่านั้น

"นายลองเดาสิว่าฉันกำลังทำอะไรอยู่" เขารู้อยู่แล้วว่าเช้าหย่วนไม่มีทาง
เดาถูก เลยรีบพูดแบบถามเองตอบเอง "ฉันแพ็กหีบมอเรลไปให้รุ่นพี่นะ
อีกเดี๋ยวฉันจะส่งพัสดุไปให้เธอ! เมื่อวานเธอโทรมาหาฉันด้วยละ แสดงว่า
เธอหายโกรธฉันแล้ว ไว้ฉันบอกเธอกำลังส่งหีบมอเรลไปให้ เธอจะต้อง
ยิ่งดีใจแน่ แล้วเธอก็จะบอกว่าฉันยังคงไปฝึกงานที่สำนักงานทนายความ
ที่เธอทำงานอยู่ได้!"

เช้าหย่วนดันแวนตา ถามเป็นเชิงวิจารณ์อย่างเย็นชา "รุ่นพี่นายเป็น
พวกวัตถุนิยมถึงขนาดนี้เลยหรือ"

โจวซุฉีจึงเขาตาเขม็งทันที "นายห้ามว่าเธออย่างนั้นนะ! เธอไม่ได้
เป็นพวกวัตถุนิยมสักหน่อย! จิตวิญญาณของเธอเร้าร้อนดั่งเปลวไฟและ
น่าสนใจแบบที่ไม่มีใครเทียบได้!"

เช้าหย่วนบริหารลึนๆพิชด้วยสีหน้าเรียบเฉย "แล้วรูปร่างอย่างนาย
ก็ชอบเป็นฝ่ายถูกกระทำซะด้วยสิ นายยอมให้จิตวิญญาณที่เร้าร้อนดั่งเปลวไฟ
มาบู่บู่ยำ พฤติกรรมอย่างนายเนี่ยสรุปได้ด้วยคำว่าต่ำต้อย"

โจวซุฉีได้กลับอย่างไม่พอใจ "ไปให้พ้นเลย คนเขาไม่ต่ำต้อยสักหน่อย!"
พอแปะเทปใสบนกล่องเสร็จก็วางกล่องไว้ข้างๆ แล้วเอ่ยกับเช้าหย่วน
"ฉันไม่คิดจะเรียนต่อ ป.โท นะ ฉันจะไปฝึกงานที่สำนักงานทนายความที่
รุ่นพี่อยู่ พอเรียนจบก็จะทำงานที่นั่นเลย คุณชายเช้า นายละ วางแผนไว้
ยังไงบ้าง"

เช้าหย่วนรู้สึกขนลุกขนพองจนต้องกุมมือ แล้วตอบกลับไป "ฉันจะหา

ที่ฝึกงานก่อน"

"ธนาคารเพื่อการลงทุนหรือ ถ้าจะไปฝึกงานด้านนี้ฉันวางแผนที่จะให้ช่วยแนะนำได้นะ ตอนนี่เธอกำลังทำโปรเจกต์ IPO* กับคนที่ทำเกี่ยวกับการลงทุนอยู่" โจวซูฉีพูดไปก็ชะงัก แล้วเปลี่ยนน้ำเสียง "ไม่ใช่สิ ดูจากสายสัมพันธ์ของพ่อแม่ยายแล้ว ไม่ว่าจะเป็นพ่อหรือแม่ยาย แค่หลับตาก็ส่งนายเข้าธนาคารเพื่อการลงทุนระดับท็อปได้ ฉันจะเป็นห่วงนายไปทำไมกัน"

เช่าห่วยวนเอนหลังพิงพนักเก้าอี้

"บริษัทที่ฉันจะไปฝึกงานไม่ใช่ธนาคารเพื่อการลงทุนซะด้วยสิ"

"จ้ะนายจะไปฝึกงานที่ไหนล่ะ" โจวซูฉีถามอย่างแปลกใจเป็นที่สุด

"เป็นบริษัทที่ถึงนายคิดจนหัวระเบิดก็ไม่มีทางคิดออก"

หลังจากกินอาหารเย็นเสร็จกุ๋เมี่ยวอวี่และฉู่เซียนหมี่ยวักนั่งเลียอ้อยอยู่บนโซฟา เมาท์มอยกันหลังมื้ออาหาร

อันดับแรกฉู่เซียนหมี่ยวักชมเชยฝีมือการทำอาหารเย็นของกุ๋เมี่ยวอวี่ด้วยความปลาบปลื้มที่ท่วมท้น

กุ๋เมี่ยวอวี่ถอนใจ "เฮ้อ รู้ทั้งรู้ว่าที่เธอชมฉันก็เพื่อให้ฉันทำกับข้าวให้เธอกินในวันพรุ่งนี้อีก แต่จะทำยังไงได้ละ ฉันชอบที่เธอชมนี่นา!"

ฉู่เซียนหมี่ยวักกล่าว "ถ้าเธอไปล้างแอปเปิ้ลมาให้ฉัน ฉันก็จะชมเธอไปถึงพรุ่งนี้เช้าเลยละ!"

กุ๋เมี่ยวอวี่ลุกขึ้นไปล้างแอปเปิ้ลโดยไม่บ่นสักคำเพื่อหวังจะได้ยินคำชมเรื่องแค่นี้เธอจะทำได้เลยหรือ!

พอเธอกลับมา ทั้งสองคนก็เลียอ้อยบนโซฟา กินแอปเปิ้ลพลางเมาท์มอย

* IPO (Initial Public Offering) คือการเปิดขายหุ้นใหม่ต่อสาธารณชนเป็นครั้งแรก เพื่อที่จะจดทะเบียนบริษัทให้เข้ามาอยู่ในตลาดหลักทรัพย์ โดยกระจายการถือครองหุ้นแก่ประชาชนทั่วไปหรือนักลงทุนรายย่อย และเปลี่ยนจากบริษัทเอกชนเป็นบริษัทมหาชน ซึ่งเป็นการระดมทุนเพื่อขยายกิจการ

แอปเปิ้ลเป็นตัวกลางที่ทำให้กู๋เมี่ยววี่ยังจดจำเรื่องคืนเมื่อวานขึ้นได้ จึงถามฉู่เขียนเหมี่ยว "เธอถามหรือยังว่าเด็กป่วยคนนั้นเรียนคณะอะไร รุ่นไหน"

ฉู่เขียนเหมี่ยวตอบขนาดหนึ่งอย่างนึกเสียดาย "อย่าไปพูดถึงมันเลย เมื่อวานฉันโทรไปถามรุ่นน้องมาแล้วรู้จักนักศึกษาชายในหอพักที่ทำตัว หน้าด้าน ทำเป็นอวดดี และหยิ่งชะเหลือเกินไหม สุดท้ายเขาตอบฉันว่า ในหอพักของเขา นอกจากเขาที่อ่อนน้อมถ่อมตนแล้ว นักศึกษาที่เหลือ ก็มีนิสัยเข้าข่ายตามที่พูดมาทั้งสามอย่างนี้ เพราะฉะนั้นเขาก็เลยไม่รู้จะไป พิสูจน์ยังไฉนว่าเป็นใคร"

กู๋เมี่ยววี่รีบถาม "วันนั้นฉันได้ยินมีคนเรียกเขาว่าคุณชาย อันนี้ เธอถามรุ่นน้องเธอหรือเปล่า"

ฉู่เขียนเหมี่ยวพยักหน้า "อืม ถ้ามแล้ว แต่ที่รุ่นน้องบอกมาคือลักษณะ แบบนี้ธรรมดาเกินไป ใครบ้างที่จะไม่คิดว่าตัวเองเป็นคุณชายน้อย เขาบอกว่า ในหอพักมีคุณชายอยู่เพียบ แบบเป็นพวกชอบอวดดีนี่"

กู๋เมี่ยววี่ถอนใจ

ฉู่เขียนเหมี่ยวถามเธอ "รู้สึกแยที่แก้แค้นไม่ได้เหรอ"

กู๋เมี่ยววี่ส่ายหน้า "ไม่ใช่เพราะเรื่องนี้หรอก" เธอถอนใจอีก กินแอปเปิ้ล เข้าไปก็ไม่ได้สัมผัสถึงความหวานเลย "ใกล้จะสิ้นปีแล้ว บริษัทที่ฉันทำงานอยู่ ทุกทีมจะพุ่งเป้าไปที่การเซ็นรับงานตกแต่งภายในซึ่งเป็นตัวชี้วัดผลการทำงาน จากนั้นใครที่เซ็นรับงานน้อยที่สุดก็จะถูกไล่ออก เวลาสำคัญอย่างนี้เซลส์ ในทีมของฉันก็ดันเพิ่งลาออกไปวันนี้เอง"

ฉู่เขียนเหมี่ยวร้อนใจเล็กน้อย "ฉันจะทำยังไงดีล่ะ"

กู๋เมี่ยววี่ตอบกลับไป "แต่ผู้จัดการบอกว่าเราจะหาเซลส์คนหนึ่งให้กับ ทีมของฉัน"

撩表心意 1
Liao Biao Xin Yi 1

ดีไซเนอร์ผู้ออกแบบ 1
หงจิ๋ว เขียน
นางฟ้าปีกเขียว แปล

จำนวน 368 หน้า
ราคา 399 บาท

Published originally under the title of 《撩表心意》(Liao Biao Xin Yi)

Author © 红九 (Hong Jiu)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2023 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3160-5

ภาพประกอบ Muagg

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

“นายฮิมอะไร” กูเมี้ยวอวีถามอย่างโมโห
“บนโลกมนุษย์มีเรื่องรักแท้ที่ควรให้ความเคารพนับถือ ทำไมต้องไปขำมันด้วยล่ะ”
เซ้าหย่วนตอบเธอ “ผมไม่ได้ทำอะไรครับ แค่อยากฮิมเฉยๆ”
แอลกอธอลทำให้ท้องของเขาร้อนผ่าวยังไม่พอ
ความร้อนนั้นยังพุ่งขึ้นมาถึงหัวใจและตับ
เขาชะงักไปชั่วครู่แล้วเอ่ยว่า
“ผมฮิมเพราะรู้สึกว่าคุณนี่ก็น่าสนใจดีเหมือนกันนะครับ”

อุตุสำหังแต่งตัวสวยที่สุดในชีวิตมาพบโอตอลในดวงใจแท้ๆ
แต่ ‘กูเมี้ยวอวี’ กลับได้พบนักศึกษาหนุ่มท่าทางหยิ่งยโสคนหนึ่งแทน
จู่ๆ เขาก็เดินเข้ามาบอกว่าไม่อยากจะคบกับเธอ
ให้เธอเลิกส่งข้อความหาเขากลางดึกสักที
แม้เธอจะบอกไปว่าเขาน่าจะจำคนผิด
แต่อีกฝ่ายก็ดูท่าจะไม่เชื่อเลยสักนิด แถมยังทำโทรศัพท์ของเธอพัง!
แล้วไม่รู้ว่าจะสวรรค์กำลังเล่นตลกอะไร
เมื่อต่อมา ‘เซ้าหย่วน’ เจ้าเด็กจอมหยิ่งนั้นดันเข้ามาฝึกงานอยู่ในทีมของเธอ
กูเมี้ยวอวีต้องรับมือกับ ‘ไอ้ลูกวัว’ ตัวสูงโย่งฉลาดเป็นกรดอย่างเขา
ทั้งยังต้องกระเสือกกระสนเอาตัวรอดกับการแข่งขันภายในบริษัท
งานนั้นนอกจากต้องพึ่ง ‘คำคมซูเปอร์’ ที่มีอยู่เต็มสมอง
คงต้องดูด้วยว่า ‘ดวง’ เธอจะช่วยให้ถึงเมื่อไหร่กัน!

ชวนคุณมา
อ่านหนังสือ

ISBN 978-616-06-3160-5

9

786160 631605

ราคา 399 บาท